

65. Dr. Hegedűs Loránt

A csoda hite és a hit csodája

Elhangzott: 1998. jan.1-én a Bp. Szabadság-téri "Hazatérés" református templomban.

LEVÉLMISSZIÓS Füzetek

No.: 65. Dr. Hegedűs Loránt –A csoda hite és a hit csodája

Fundamenta Evangélium Alapítvány

Hargita Árpádné: +36 1 2917330

"nem a te nevedben tettünk csodát?"

- nem ismerlek titeket, távozzatok..."

Örökkévaló Isten! Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusért! Hozzád száll szívünknek fohásza a múltó időnek újulásában, amelyet halványodásnak, halálnak és végnek jegyei közepette nyertünk ismét.: Ó év halálából egy Új év kezdetét. Mily jó tudnunk, hogy kijelentéssed szerint Te vagy az Alfa és az Omega, a kezdet és a vég és muladóságnak hullámverési közepette Te vagy a mi örökkévalóságunk kösziklája. Ó hadd foháskodjunk hát hozzád és valljuk meg hitttel, reménnyel, szerettel teljesen: "Örök köszállra állva a lelkem megpihen, Nyugszom Atyám házában, Jézus kegyelmiben. Az ő nevét imádom most mindenek felett, Jézus az én királyom imámra felelet."

Mert múlandóságban, halálban, kárhozatban csak a Te emberré összpontosított életed a mi egyetlen kösziklánk, mely soha meg nem inog, egyetlen felkiáltó jellé, minden kérdőjelt egyenesítő válaszunk, amelyben soha nem csalódhatunk és egyetlen reménység horgonyunk, akiben most is várhatjuk, hogy lehajtott fejűnkre a megérdemelt ítélet helyett soha meg nem érdemelhető kegyelem harmata hull alá. És eltöröltetvén mulasztásos, gondolati, szavakban és tettekben megvalósuló bűneink a Jézus kegyelme által, Te újra könyörülsz rajtunk s megszólítasz minket mostanra, egy egész esztendőre, egy egész életre, egy egész örökkévalóságra szóló üzenettel, hogy a Te igéd, - mint Jézusunk minden egyes szava -, mely "száll, zeng, át időn és lelkeken" s minden rezdülésével együtt újra, meg újra emel, hevít, gyógyít és felmagasztal, megérintsen bennünket, telibetaláljon ott, ahol csak telitalálatos érintésed gyógyíthat, és felemeljen magunktól temagadhoz. Igéreted szerint így könyörülj rajtunk, örökkévaló Könyörület. Így irgalmazz nekünk szent Irgalom, így végy körül szerelmeddel, teremő, megváltó és újjáteremtő Szeretet, hogy ne legyünk magunknál, hanem nálad és iparkodjunk a múlandón örökkévalót szerezni. Ámen.

"Amint pedig Jeruzsálemben volt húsvétkor az ünnepen - t.i. Jézus -, sokan hívének az Ő nevében, látván az Ő jeleit, amelyeket cselekedett. Maga azonban Jézus nem bízta magát reájuk, amiatt, hogy Ő ismeré mindnyájukat. És mivelhogy nem szorult rá, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert magától is tudta mi volt az emberben."János ev. 2:23-25

Az újesztendő hajnalán, első ünnepnapjának alkonyán, az újra kezdés isteni kegyelmének csodáját éljük át valamennyien. A határkövek, az elmúló élet egyes szakaszai alkalmával, mint rendkívüli napok, különleges ünnepi megállók, és lelkünket az örökkévalóság irányába felemelő szárnyak éppen azért adatnak nekünk, - hogy mint imádságunkban is kértük - iparkodjunk a **múlandón örökkévalót szerezni** és rá ne fonódjék lelkünk a múlandóságra,

hajlandósága szerint hamarabb, mint repkény a sírkőre. Keresse a múlandó elmúlásának átélése alkalmával a múlhatatlanul örökkévalót. **Arany János** szavával szólva: "Ha átfut rajta a nemlét iszonya", keresse a legfőbb lét Urát, és istentiszteletben megállva hódoljon azelőtt, aki előtt hódolni a legigazabb szabadság, a legteljesebb győzelem, és maga az örök élet.

Ennek az Istennek, naponként, általunk olvasott igéi az eljövendő és eljött megváltó Úrnak, Jézus Krisztusnak ószövetségi és újszövetségi szentírási szakaszaiban éppen arra segítenek bennünket, hogy alkalmoszerű üzenettel, a múltó időnek romjain, az örökkévalóság gondolatait gondolhassuk, érzéseit élhessük át, akarati döntéseit hozhassuk meg, és teljes életünk igazságát találjuk meg az örökkévaló élet igazában. Egzisztenciális rezonanciánk egész életünk hangolódása az örökkévaló Isten életére így állít meg bennünket, nem félelmetesen, hanem üdvösségesen a múlandóság óesztendéjének és következő újlesztendéjének eme pillanatába. A mindenható Isten éppen azért, mert mindennapra közöl övével üzenetet, hiszen napi igeolvasó, igehallgató és imádkozó életékké formálja őket, szent kezével, erre a mostani egy estére, de egy esztendőre, és egész további életünkre és örökkévalóságunkra szóló igével megszólít most is mindnyájunkat. Ezt az ígét textusunk felolvasásában hallottuk, mondanivalóját pedig 3 tételben jelzem.

1. A mi emberi csoda-hitünk elégtelensége.
2. Az isteni hit-csodájának mindenre elégséges volta.
3. A csodák csodájának teljessége, melyben üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited.

Olvassuk, "mikor Jézus a húsvét ünnepére felmegy Jeruzsálembe, sokan hisznek őbenne a jelek miatt, amelyeket, láttak. De Jézus nem bízta magát rájuk, mert ismerte őket." A csodák miatt született a hit. És pedig a sokaság egészen széles körében, ezen a húsvéti ünnepen Jézus Krisztusban mi Urunkban és Megváltónkban.

Ha valamennyien ismerjük a hitetlenség átkát, a hiszékenység babonás zűrzavarát, akkor első pillanatra mondhatatlanul örülnünk kell annak, hogy végre kétségbeesett hitetlenségek és viharos, tornádós, **hiszékenységi zűrzavarok közepette hit születik** az emberekben.

De ez a hit nem is olyan keskeny útja a léleknek, mint amilyen keskeny a mi Urunk Jézus Krisztus golgotai keresztjének egyik gerendája, hanem olyan keskeny, mint a Jézus Krisztus keresztfáján lecsorduló vércsík. És mivel éppen Jézusban születik a hit és az öbelé vetett bizalom kel életre hitetlenkedő és hiszékenykedő szívekben, ennek a jelenségnek pozitívumát nem lehet túlbecsülni, amikor megjelenik előttünk. Mégis **az ige szerinti jézusi értékelés lehûti lelkesedésünket**, helyreállítja józan mértékletességünket és egy örökkévaló egyetemes és személyes lelki kozmikus egyensúlyt ajándékoz nekünk. **Vigyázzunk ezzel a tömegesen születő, Jézusba vetett csoda-hittel, mert az nem elégséges** Jézus szerint, a legilletékesebb értékelő szerint.

Miért?

Azért, mert csoda-hitról van szó és nem a hit csodájáról. Goethe szerint "a csoda a hit édes gyermeke" és **mindig baj van, ha a hit a csodának az újszülötte**. A csoda ugyanis önmagábanvéve mindig csak jel a csodatévőről magáról, és ha az isteni csoda olyan mindent meghatározó élménnyé válik a szívekben, hogy magát a csodát adó Istent eltakarja a hívők elől, akkor a csoda, a csodatévő Isten nélkül az élménynek a sorsában osztozik.

Az **élménynek pedig döntő lényege az, hogy jött és távozik.** Emléke megmaradhat, elevensége azonban önmagában véve soha nem lehet egyszintű, abszolút megbízható, végérvényesen megtartó erőt adó.

Éppen ezért, ha valaki saját hitélményeire alapozza egész örökkévaló érvényű lelki döntését, **egy hullám-vonal-szerű élet kísértését** mondhatja döntően magáénak.

Egyszer az élmények összegezése révén csúcsponton van, utána ez a csúcspont süllyedni kezd a mélypont felé.

És a legegyszerűbb lelkigondozói tapasztalat és tanácsadás mindenki számára közli azt az életigazságot, hogy életünk csúcspontjain és mélypontjain hosszútávú döntéseket, megbízható, elfogadott életigazság-kikristályosításokat nem lehet végbeinni, mert a csúcsponton elvégezett döntés, kialakított terv, kikristályosított életigazság egy **alászálló ágban ábrádnak bizonyul.** És mikor szétfoszlik, kétségbe ejt.

A mélypontokon hozott döntés, életforma választás és kikristályosított életigazság eleve kishitű, amellyel egyetlen szárnycsapásos, felfelé vonulatban már elégedetlen leszel, és az előbbi illúzió után vár a teljes kiábrándulás. Ezért a **csoda-hit mindig ingadozó hit.** És nemcsak Nietzsche mondta a Sátán szavát, hanem a Sátán valóban megcselekszi azt, mit a filozófus zseniálisan megfogalmazott: aki megingott, azon taszítani kell egyet. A csoda-hitek rajongásos felvillanyozódás után kiábrándult, pokoli hullássá változnak át. Ráadásul a csoda-hit mindig a rendkívülien elementáris csúcslélmény formájában ér el bennünket. De csúcslélményeket még kevésbé lehet tartósítani, mint átlagosan meghatározó, életünket kellemesen-segítően, elevenítően érintő benyomásokat.

Montaigne mondja a szerelemről, hogy - egy élmény-példát ezzel kapcsolatban megvilágosításul előhoznunk, - "nincs az a házasság, amely a mézesetek magas fokú boldogságát tartósan kibírná." Ahol az első fellángolás nem válik hamu alatti parázssá, a szívből egekbe csapó villámból nem lesz házi tűzhelyi csendes lobogás, ott az első szerelemből végső gyűlölet lesz előbb-utóbb. Ehhez nem kell prófétának lenni.

A csodahit elvisz a csúcsra. Ahogyan leghalhatalanabb versében **Ady Endre** mondja ezt az élménytapasztalást a zseni érzékenységgel "aki a szőlővirág mámorától jobban megittasul, mint magunk fajta ember a bortól": "csillagzuhító angyal trombiták, száz étellel felérő jelenések visznek csodák föntjére föl", mert: "csillagzuhító angyal trombiták piros hangjára addig-addig lestem, mígnem csodáit éli, pirítva a testem, a nyolcadik angyal, a láz." De a csodák föntjén élni lehetetlen, hiszen már **Dosztojevszkij** megmondja "aki nem érzi talpa alatt a földet, az Istent sem érzi". Ezért a csodahit élményszerűségének megbízhatatlansága miatt, rendkívüliségének magaslati jellege miatt nem tarthat meg, felemel, de ha önmagában marad, mélybe zuhantat. Ez ellen épp az lenne az egyetlen védekezés, megoldás, gyógyulás, ha mindenki látná a Szentírásból, hogy Istent a mi Urunk Jézus Krisztusban is nem az emberi vágyakozásoknak, illúzióknak és ambícióknak a szárnyain elindulva, a csúcson, a csillagok fölött kell keresni, hanem a mélyben, ahová aláhajlott azért, hogy ne felülről ítéljen meg, hanem minden mélységünknel mélyebb-ről emeljen fel.

Ezért mondja egy huszadikszázadi, világháborús és halálos fogolytáboros élményeket megrendítően átélt szív -, aki Isten gondviselését nem tudta találni csak ítéleteivel és átkaival találkozott úgy, hogy majd belepusztult pillanatról-pillanatra -, Jézus Krisztus nélkül ateista vonék. S ha ott a lövészárók és golyószórás poklában, a halálos fogolytábor teljes

reménytelenségében nem tudom megragadni a golgotai keresztet, - ahol Isten elhagyta önmagát és az istenszakadásban kárhozott az Atya, a Fiú, a Lélek által, aki "zokogva zokogott a rejtek helyeken" -, megőrültem volna, hitetlenné váltam volna, s azóta már nem xy lenne a nevem, hanem por és hamú.

Az emberi csoda-hit elégtelen, mert él-ményszerű hullámvész jellemzi, mert magaslatokra visz fel, de ott megmaradni emberileg lehetetlen, s mert a mélységeket felejteti velünk, amelyek ki-próbálása nélkül az igazi Isten-hit nem létezik. Ezért Jézus meglátja a csodái nyomán hívóvé lett sokaság hitének elégtelenségét és nem bízta magát rájuk.

Mi az elégséges akkor a hit számára?

A csoda-hit helyett a hit csodájának isteni jellege. Az emberi **csoda-hit elégtelen, az isteni hit csodája elégséges**. Mi az isteni hitnek a csodája a felolvasott ige szerint? Annak a pozitívuma, aminek itt a negatívumáról tudósít az isteni ige. Jézus nem bízta rájuk magát - olvassuk negatív formában az isteni hit csodáját. Pozitív formában ez azt jelenti: **az igazi hit akkor támad bennünk, amikor Jézus ránk bízta magát.**

A világtörténelemből mondják - amerikai történészei kiemelve a kivételes pillanatot: az Államok történelmében azt a jelenetet, amikor **Washington György** az egységes Egyesült Államok megharcolásának küzdelmei közepette a nyugati parti Connecticut államban meglátta maroknyi seregét. A sereg olyan kicsi volt az ellenséghez képest, mint Gedeon háromezres serege a százezres midianita tömeggel szemben. S akkor a fővezér, az Egyesült Államok első elnöke összegyűjti őket és csak annyit mond: "Számítok rátok connecticuti emberek" és szárnyakat kaptak attól a tudattól, hogy az egész Egyesült Államokbeli háborúságnak fővezére öben-nük bízik, rajta keresztül a győzelmet ők sem tartják immár reménytelennek, és akár élve, akár halva, de az önfeláldozás ily módon magától értetődővé lesz egyenként minden szívben, az egész maroknyi seregben.

A legnagyobb csoda, amikor a mi emberileg kezdődő hitünk rájön arra, hogy ő találkozott Istennek Jézus Krisztuson keresztül belénk vetett hitével.

Először - bibliai példa ismét - ennek a lélektani igazságnak megmutatására. Egy Bartimeus is saját maga kezdeményezi a hit kiáltását, amikor meghallotta, hogy Jézus arra jár. "Kezde kiáltani Jézus, Dávidnak Fia könyörülj rajtam!" A tömeg, a negatív információ elhallgattatásának dorgálásával válaszol, értetlenül, irigyen saját szenzációit keresve és féltve Bartimeustól. Erre a kiáltásra sokan feddették őt, hogy hallgasson. De ő annál jobban kiáltott: "Dávidnak Fia, könyörülj rajtam!". És mikor ez az "annál jobban kiáltott" kifejezés Jézushoz ér, kiderül, hogy nemcsak hangerővel, hanem **életelérővel is kiáltott** a vak. Ha csak suttogott volna - a tömeg lármája miatt - a városból már távozó Jézust nem érte volna el a segélykiáltás. Hiszen akkor már csak segély-suttogás lett volna. És a megváltó megy Jeruzsálembe meghalni. De ha bármi stentori hangon, a decibelek emelésével, - mint más vallásokban az üvöltő dervisek - túl akarja kiáltani valaki a világ-vihart vagy az emberi élet - lármáját, és elfelejti, "homályban ül, mi egy világot rendít és teremt, mert látásától megszédülne a fej, csak ember műve csillog és zörög, melynek korlátja az arasznyi lét", és elfelejtkezik az életerőről, tehát nem közli ebben a kiáltásban azt, hogy uralkodó vágyamról van szó, akkor minden hiába. De ha most úgy hívlak téged, mint aki egyedül tudsz meggyógyítani, mint akin kívül senki más rajtam nem könyörülhet, mint aki egyedül vagy az üdvözítő, Dávid fiában az Ember fia és az Isten fia, - ó, ebben az esetben Jézus bizalma megszületik a vakban, és szól, hogy "hívják őt" elő. Ebben a pillanatban az egész tömegnek a beállítódása és hangulata

megváltozik. Akik eddig ledorongolták, most azt mondják, "bizzál, kelj fel, hív tégedet", és az a bizalom, amely a bartimeusi kétségbeesett szívben megszületik, már nem kétségbeesett könyörgő hit, egy nyomorúságos hiányállapotban, de még nem is csoda-hit, hiszen csoda nem történt, hanem az Isten Jézus Krisztusban belé vetett bizalmának a visszhangos hite, "bizzál, kelj fel, hív tégedet".

Az én kiáltásomat nemcsak hangerővel megemelt, hanem életerővel égígérő kiáltásnak fogadta el a testet öltött Isten és lehet, hogy Józsué (Józs.10:12. verse szerint) napfogyatkozás alkalmával megállította a napot, de én Bartimeus megállítottam az Istent. És Jézus hív engem, tehát **lélekben már mellém áll**, amikor még egymástól távol vagyunk és én hozzá mehetek. Amikor "számítok reátok connecticuti emberek", a hit adója bizik bennünk, amikor "bizzál, kelj fel, hív tégedet", mert Jézus azt mondja: hívják őt elő, s akkor derül ki, hogy a hit első szívdobbanása, egzisztenciális rezonanciájának alap-vető feléledése az örökéletre, Szentlelkes vibrációja, a saját lelkünknek, Isten Lelkével egybehangzó bizony-ságtétele az, hogy nyomorúságom átélésében kiáltásomat Isten meghallgatta, és azt hitelesnek fogadta el, mert látja ebben a helyzetben: én mindent egyedül Őtőle várok és Őtőle egyedül mindent várok.

Ha ebből születik a csoda, akkor az már **nem pusztán élmény lesz, hanem isteni tett, amely megpecsételi az én hitemet** és nem létrehívja hitemnek élményét.

A csoda-hit egyszerű emberi lélektani hit-élmény, a hit csodája isteni kegyelmi tett, amely élményemen jézusi igei véres és feltámadásos pecsétet helyez el. Isten látja, hogy Ő csak annak lehet valakivé, akinek mindenné lehet s annak lehet csak mindenné, aki előbb Őelőtte semmivé változott. És a teljes történelmi bizonytalanságban ilyen semmivé változó seregnék látta az Istenben bízó Washington György a connecticuti embereket, ezért öntött hitet beléjük saját hívő bizalmával. Ilyennek látta Jézus Bartimeust, így hívta magához és utána a **csoda az már természetfölöttien természetes**.

A csoda egyetlen nehézsége az, hogy nincsen benne semmi nehézség. Mert amíg az ember akarja magából kitermelni kiderül, hogy "embereknél ez lehetetlen". Amikor mindenestül Istenre bízta magát: Istentől mindent vár és mindent egyedül Istentől vár, akkor amik nekünk lehetetlenek, neki lehetségesek, amik nekünk rendkívüliek, neki rendesek, ami nekünk természetfeletti, neki természetes és "ha hiheted ezt, minden lehetséges a hívőnek". Íme az isteni hit elégségessége azt jelenti, hogy a lélek bizonytalanul biztos mozgásával átélem: **nagy hitet magamból kitermelni képtelen vagyok, az legfeljebb nagy álhít lehet, az legfeljebb nagy vakhit lehet, fanatizmus lehet, az legfeljebb nagy tévhit, babonáság lehet**, de nagy álhitekra, képmutatásokra, nagy vakhitekra, fanatizmusokra, és nagy tévhitekra, babonáságokra nincs szükség, az maga az eleven halál ezen a földön, a pokol, ami nem a halál után, hanem a halál előtt tesz tönkre, zülleszt el, Istentől, egymástól, önmagunktól szakaszt mondhatatlan távolságra ben-nünket. De az igazi hit egy bizonytalan, de biztos mozgással így kiált: - mint az evangéliumi apa -, "hiszek Uram, légy segítségül az én hitet-lenségemnek". És amikor hiszem, hogy hitetlen-ségemben Isten hinni kezd bennem, hitelesnek fogadja el hozzá való kiáltásomat, akkor születik meg a győzelmes, a rendíthetetlen, a teljes hit, ahogy a Zsidókhöz írt levél 10:23. verse mondja: "Járuljunk Őhöz hitnek teljességével".

De ezt csak Ő adhatja. Ennek két végletét magyar irodalmi-szellemi életünkben két lángelme mutatja be. A későbbit mondom előre, mert ő a nagyon tanulságos, őszintén negatív példája ennek az esetnek.

Németh László, aki így szól "az én elmém hitetlensége sejtjeim hitéhez nem juthatott le, vagy ha lejutott, akkor igazolni és táplálni kényszerült". Mégis tudatosan, szinte végső halalos állapotában való megtéréséig ő nem vállalta a hitnek a döntését. Utolsó idejében Isten megkönyörült rajta és hittel ment át az örökkévalóságba, de addig a Németh László-i alapmagatartás minden regényében, minden drámájában, ahol önmagát adja, mint Széchenyi-Németh László, mint Görgei-Németh László, mint Petőfi-Németh László, mint VII. Gergely-Németh László: hittel hitelenkedem Istenben, hinni nem akarok, majd ha ő megmutatja magát és reális élet-győzelmet tesz lehetővé az igaz hit alapján, akkor mondom, hogy hiszek.

Ő nem tudta volna elgondolni, hogy életének pokolian örvénylő egzisztenciális nyomorúságában, élet-győzelem nélkül is *Ady Endrével* ki merje mondani az ő igazságának második, előbb kimondott végletét: "Hiszek hitelenül Istenben, mert hinni akarok, mert sosem volt így rászorulva sem élő, sem halott". "Csak úgy "ömlnek tört szívemből a keserű igék, melyek tegnap még holtak voltak, cifrázott semmiség. Szüzesség jóság, bölcs derékség, ó jaj be kellett! Hiszek Krisztusban, Krisztust várok, beteg vagyok beteg. Isten, Krisztus, erény és sorban minden, mit áhítok. S mért áhítok? ez magamnál is, ó jaj nagyobb titok".

Az igazi isteni hit mindenre elégséges volta titok. Egyedül Isten ismeri, de mi tudhatjuk, hogy ez van. Nem titok - a görög kripton értelmében, - amit a köznyelv is ismer. Valaki kriptokatolikus, kripto-kommunista, kripto-kálvinista, de ezek a titkok előbb-utóbb kiderülnek, egy életen át, egy döntő pillanatban, legutoljára Isten ítélőszéke előtt. - Ez a titkok misztérium, amelyről *Csokonai* azt írja: "Lenni vagy nem lenni, kérdések kérdése, melynek nehéz kétes szép a megfejtése. Kérdés, amelyet ha mélyebben vizsgálok, még több mélységeknek mélyére találok." De ezt a pozitívon toronyló titkot a mélységek mélységéből mindenre elégséges isteni hitnek fogadhatjuk el, miután a lélek bizonytalanul bizonyos mozgása ment Krisztusban Isten felé s visszakapta Isten bennünk való hiteles bizalmának jelzését. S ami megszületett utána: a csoda lesz ennek hitnek édes gyermeke és nem ez a semmire sem elégséges hit lesz egy csodának az újszülöttje.

Jézus miért nem bízta magát rájuk? Azért nem bízta rájuk magát, mert ismerte őket, nem volt ugyanis szüksége arra, hogy valaki bizonyosságot tegyen az emberről, mert ő magától is tudta, hogy mi van az emberben.

A hit az örökké látás felé tájékozódik, nem a csodák alapján, hanem a csodák Urának bizalma alapján és megy a teljes tudás a szemtől- szemben látás, a végső ismeret felé, amikor a szeretet himnusza oratóriumának csúcán Pál is megvallja: "Most tükör által holmályosan látok, de akkor színről-színre, most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, amint én is megismertettem". Azaz, a szenvedő kifejezés a görög eredetiben itt és a magyar fordításban is azt jelenti, akkor úgy ismerek majd, ahogyan az örökkévaló Isten megismer, ismer és mindörökké ismerni fog engem. **Nem aszerint, aki vagyok, hanem aszerint, akinek teremtésében eleve elrendelt**, eltorzulásomban Jézus Krisztusban helyre-állított és az örökkévalóságban ezt a helyreállítást e földi törekvésemen át meg is fogja tökéletesen valósítani. Úgy, ahogy a I. Ján 3:1-ben mondja "szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, de még nem lett nyilvánvalóvá mivé leszünk, de tudjuk, ha nyilvánvalóvá lesz: hasonlók leszünk Őhöz, mert meg fogjuk Őt látni, amint van".

Ez már csakugyan a tökéletes isteni ismeret minden hitet betetőző, örökkévaló fénye, tudása, az istenlátásban magunkat megváltottnak felismerő üdvösség, amikor "üdvösséggé lesz reményed, égi látássá hited".

Ez a boldog vég, amikor az örökkévalóság énekese **Milton** kéri: "Uram, lássak oly titkokat, miket nem lát földi szem", vagy amikor **Dante** az is-tenlátásban lát a "fényűrű mögé, a tiszta mélybe, há-rom kört áradni, élesen kiválván, három szín és egy átmérőjű térbe. S egy a más, mint szivárvány szivár-ványt tükrözi föl s a kettő lehelése a harmadik, belő-lük egyre szállván; - Atya, Fiú, Szent Lélek -, s amely körforgás illetén megértve olyannak látszik, mint a visszavert fény, amint sokáig nézünk bele kérdve, magában színét színeibe rejtven Krisztus képének fes-tődik keretté, hogy csak azt nézzük, minden más fe-lejtvén" s mi pedig "az Úrnak dicsőségét fedetlen arc-cal szemlélvén ugyanazon ábrázatra elváltozunk, di-csőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől." (II.Kor.3:18)

Mert az igazi hit egyetlen ismérve, hogy Krisztust kiábrázoló hatalom, **a csoda-hit legfeljebb csodakergető hatalommá tud válni** életünkben és elvesztít. A **hit csodája Krisztust kiábrázoló hatalommá válik életünkben** és földön át, életen halálon keresztül visz az örökkévaló Isten trónusáig. "Lent zsibbadt magány, mi görnyedünk tovább meggéberedve fényes jégbilincsen, egy örök tél borzalma karol át, felettünk gyémánt trónusán az Isten." És azt üzeni az előttünk lévő életszakasról az Ő gyülekezetének: **ne csoda-várók legyetek, hanem Krisztus-várók.** Ne csodákra alapozott ingatag élmény, álhitetek veszítsen el benneteket, hanem Krisztus hitre alapozott hitetek legyen a kösziklátok, reménységek horgonya, szereteteknek örökkévaló erőforrása, s ennek erejével menjetek megeselekedve a tennivalókat, tudva a tudnivalókat, hittel hívén a hinnivalókat, mindazt, ami kötelességek és odafenn vár az istenlátás és a hit üdvösséggé válásának boldog réve. Ámen.

Örökkévaló Isten Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusért! Hálát adunk tenéked, hogy erre az évre, amely annyi sötét árnyékkal, annyi apokaliptikus örvényléssel, annyi sátáni bizonytalansággal van teli, mégis hittel indulhatunk el a Te ígédnek alapján. Ő ne engedd, hogy ez a hit csoda-váró álhit legyen, hiszen a csodákat Te is kivételesen adod a tieidnek, de nem a hit támasztására, hanem a hit megpecsételésére. Te légy egyedül Jézus Krisztusban testetöltött isteni életünk, megváltó Urunk, hitünknek létrehozója, egész engedelmesen és szabadon szárnyaló életünknek Hozzád vezetője, lelkiezünk izmainak megacélozója, remény-ségünknek felvilágosítója és szeretetünknek győzelmes csatába vivője, megkoronázója. Ne engedd, hogy higgyünk a hitetlen kétségbeesésnek, minden úgy is hiába, sorsunknak jobbrafordulását nem lehet várni, bennünket agyamosottan lebénítottak már a teljes tehetetlenség remény-ségének az állapotába, vetnek a csüggedés mocsarába. Innen is szárnyaljunk fel, hiszen halljuk Te bizol mibennünk, hiszen Te értünk jöttél, értünk is jászol bölcsőnek szegénységét, golgotai kereszthalálnak rettenetét és végső kárhozat ördögi kísértését szenvedted el, hogy minket önmagunk felett, nehézségeink felett, kiábrándult kétség-beesésünk felett győzelemre vígy. Ó, ébreszd egyházadat. Ó, sugároztasd belőle a Te csodálatos életednek erőit, hogy egy kétségbeesett, kiábrándult, senkitől semmit nem váró nép és nemzet elevenedjék meg és legyen halál-fogyatkozás és teljes kiábrándulás helyett az élet, a sokasodás, a hit népe és cselekedje meg, amit rá bízál, hogy Te is megeselekedhesd, amit értünk tenni kívánsz ebben az esztendőben. Könyörülj az egész emberiségen, mely saját sírját ássa, környezetének szennyezésével, ételének és italának halálössé válóvá változtatásával, a lelkek megtévesztésével, az életek tömeges mani-pulálásával. Mutasd meg, hogy Te vagy az élet ura, hogy teremtednek mi nem lehetünk kizsákmányolói, csak sáfárai, akik elszámolunk Tenéked és a föld az élet bolygója nem egy örökség, amit atyáinktól kaptunk, hanem egy örökség, amit gyermekeinkre és unokáinkra kell tovább hagyo-mányoznunk, hogy ők is élhessenek, el ne pusztuljanak a tőlünk reájuk hagyott korhadó és rothadó világban.

Könyörülj rajtunk, hogy amint telnek a napok, növekedjék hitünk, amint nagy kétségekkel kerülünk szembe, Te légy reménységünknek horgonya és gyűlölet-orkánban is szereteterővel tudjunk úgy viselkedni, ahogy a Te tanítványaidhoz illik. Ne győzzetessünk meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzzük meg. Jőj és kísérj bennünket otthonainkba. Védj meg bennünket a közbiztonság hiányai miatti veszedelmektől. Szent Lelked simogassa otthonunk falait, az Ige átélt életigazságai kísérjenek, elevenedjenek meg bennünk otthon is és vigyenek csendes esti imádságban a Te színed elé.

Légy velünk az éjszakában és tedd életünknek felfrissülését, megelevenedését osztályrészünké. A holnapi kezdődő hétköznapok sora pedig ugyanúgy legyen áldott, ahogy igei, meg-pecsételt ünnepnapunk áldott lehetett a Te kegyelmedből. "Csak vezess Urunk végig és fogd kezünk, míg boldogan a célhoz elérkezünk, mert nélküled a mi erőnk oly kevés, de hol Te jársz előttünk nincs rettegés." Krisztusért hallgasd meg imádságunkat, végy tőlünk dicséretet, dicsőséget, tisztességet és hálaadást. Most és mindörökké Ámen.